

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felélős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m.

Felélős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kispest, Fő-tér 12., fsz. 2.

Ünnepi prédikáció

gondolatai, melyet D. Knolle hamburgi főlelkész mondott el Lipcsében a Miklós-templomban 1938. június 7-én.

Joel 2, 28. „És léssen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre.“

Aggasztó sötétség borítja be a lutheri egyházat a reformáció szülőföldjén. Az egyház és a népi kérdés áll a homloktérben. Egyesek úgy tekintenek az egyházra, mint valami idegen testre a nép törzsén, amit onnan le kell operálni. Mások az egyházban a népiség oly teremtményét tekintik, melynek a nép organizációjában csak bizonyos funkciót engedélyeznek. Ezzel természetesen megfosztják az egyházat az egyetemes (egy közönséges) jellegétől, melynek kötelessége és joga missziót végezni minden nép között. Afrikában az izlam valláspolitikai beállítottsága minden európaival szemben; Indiában a megújult nemzeti hinduizmus és istentelen bolsevizmus; idehaza a sok-sok nehézség joggal teszi fel a kérdést: Mi lesz az egyházzal? És mi lesz a misszióval? A kérdés nem mai keletű. Ez a kérdés ott volt a jeruzsálemi 3000 embernél is. Az egyház küldetésének joga és kötelessége a Szentlélek kitöltetésében rejlik. Az első pünkösdig a Szentlélek Luther szerint „csak cseppekben, szikrákban és elvéve egyénekre szállott.“ Az első pünkösdkor a Szentlélek mint egy folyam ömlött a népre és egy gyülekezetet teremtett. A Szentlélek előtt nincsen emberszabta határ. A pünkösdi csodában nyilvánvalóvá lett ősegyház magában foglalja a missziót. Ezért a missziót az egyháztól elválasztani nem lehet. Ha pünkösdkor a Szentlélek minden testre töltetett ki, akkor az egyház és a misszió örök egységet képez. A misszió abból él, hogy a Szentlélek minden testre igényt tart. Ezért van a misszióknak isteni tekintélye, felelőssége mielőtt a világ vége eljönne. Ezért sürgős a misszió és ezért van jelentősége éppen ebben a világperiódusban. Isten országának növekedése és az istenfiaknak szaporodása viszont nem történik csak egy faj, vér, szín vagy népiség korlátai között. A Szentlélek isteni ajándék; Krisztus ajándéka. Amint a megdicsőült Krisztus elrejtett a szemünk előtt, úgy az ő Teste is, a gyülekezet és a benne munkálkodó Szentlélek is elrejtett és elrejtve munkálja az egységet minden nép és faj között. A ma is csoda a hit tekintete előtt. Ezt az egységet a Krisztus Jézusban megvalljuk és bevalljuk minden emberi látszat és földi tiltakozás ellenére is, amint azt Luther is kifejezte: Ha valaki Indiából jönne, vagy keletről vagy bárhonnan

és azt mondaná: Hiszek a Krisztusban, úgy én azt mondanám: Én is őbenne hiszek és őbenne van az én üdvösségem. Ebben a hitben és az apostoli hitvallásban egyek a keresztyének bárhol élnek a nagy világban. Egyek vagyunk, mert egy a mi Mesterünk és tanítónk . . .“

A Szentlélek egysége nem törli le az egyes tagok karakterét. Az első pünkösdkor is mindenki a maga nyelvén hallotta a tanítványokat szólani. A Szentlélek nem törli el a faji, népi kötelekeket. A Krisztus testének tagjai test szerint azok maradnak amik voltak, népük tagjai. A misszió az egyetemes egységet minden nép saját nyelvén keresztül végzi. A Szentléleknek ezt a pünkösdi csodáját legjobban a Biblia 800 nyelven való megszólaltatásában láthatjuk. Haza, anyanyelv, nép, államrend, mint a nemzet egységének biztosítéka a misszió által nem hogy nem érintetik, hanem mint ami a „test“ védelmére szolgál a teremtési rendben, a misszió által megerősítették és alátámasztatik. A „testnek“ a különféle felosztása, nyelvekre, fajokra és népekre és ezzeljáró fokozati rend és ennek küldetése a politikai és kultúr világban nem szűnik meg a pünkösdi csodában. Pünkösdi csak azt mondja, hogy ez természetes fokozati rend, nem az üdvösség rendje.

Miért töltetett ki a szentlélek *minden* testre? Mert Ő magyarázza meg Isten nagyságos dolgait a Jézus Krisztusban. Hogy *minden* test megbéküljön az Istennel. (Kol. 1, 20.) Ezért a mának is szól Péter prédikációja: „Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnök bocsánatjára és veszítek a Szentlélek ajándékát.“ (Csel. 2, 38.)

A Szentlélek hív a megtérésre. Az óember halálába hív itthon ép úgy mint idegen földön és idegen nép között. Az bizonyos, hogy a misszió a gyülekezettel együtt új közösséget teremt minden népben! Ennek az új gyülekezetnek azonban nem az a rendeltetése, hogy pusztulást idézzen elő, hanem hogy szent mag legyen, melyből élet és megújulás indul ki. Ezért nem kell aggodalmaskodni. Isten akarata teljesül. Isten tudja minek kell történni. Amit Ő megígért, azt beváltja. Amit Ő elkezdett, azt befejezi. Amire Ő elhívott minket, arra fel is készít az ő Szentlelkével.

Danhauser L.

Christananda üzenete.

Kedves Barátaim!

Amikor most röviden hírt adok magamról, első kötelességem, hogy újból köszönetet mondjak a Missziói Egyesület minden szívességéért s mindazért, amivel személyemet megajándékozta. Valóban kedves volt tőle, hogy személyes szükségleteimre is gondolt. Köszönetet kell mondanom Danhauser testvéremnek utitervem gondos előkészítéséért és Isten országa ügyében tanúsított minden buzgalmaért. Nagyon sajnálom, hogy Németh esperes úrral nem találkozhattam. Remélem azonban, hogy augusztusi látogatásomkor ez lehetővé válik számomra.

Hamarosan megkapom a Missziói Híradó németnyelvű jubileumi számát, amely részletesen beszámol mindazon érdeklődésről, amelyet a különböző

testületek az általam képviselt misszió ügyének előbbrevitelében tanúsítottak. Képes füzet lesz s remélem, hogy legközelebbi látogatásomkor már készen lesz. Addig is hadd mondjam el azt a megható jelenetet, amikor egyik özszejövetel után két vagy három lányka élém állt s egy-egy pengőt nyújtva, szóltak: „A magyar házra.” Ime a tervbevett magyar ház érdekében támadt gyakorlati érdeklődés! Örömmel közlöm, hogy a magyar ház hamarosan lát-ható lesz s képe hamarosan eljut adakozó barátaimhoz szívük gyönyörűségeire. Köszönetet mondok mindazoknak, akik ez ügyben oly sok szíves kész-séget mutattak. A gyülekezetek adományán, a könyvekből s fényképekből befolyt összegben kívül — mindezt szintén a magyar házra akarom fordítani, — az egyetemes egyház Kuthy lelkész úr révén újból 200 pengőt juttatott. 200 pengőt adott a Fébé is, — adományain kívül. Egy nyiregyházi nővér külön is adakozott e célra. Külön köszönetet mondok annak a néhány székesfehérvári hű léleknek, akik állandóan támogatják ügyemet s mindazoknak, akik ismételen megmutatták szeretetüket.

Augusztus 22.-én reményem szerint újból Magyarországra érkezem s szeptember 1—18.-ig az ország néhány helyét még meglátogatom. Pár napig Budapesten pihenek, azután megkezdem munkámat.

Addig is szívélyes üdvözet mindenkinek!

Alázatos szolgáток a Krisztusban:

Sadhu dr. fil. Christiananda J. N.

Az első magyar missziós törekvések. Julianus barát.

Ebben az esztendőben érkezik el a magyar nemzet első királya halálának kilencszázadik évfordulójához. A magyar állam hivatalosan is tudomás vesz a jubileumról, de a magyar társadalom is megáll az évfordulón. Nincsen magyar egyesület, amely ne találna kapcsolatot a maga munkakörében az országépítő király törekvéseivel. Pedig azóta igen-igen megváltozott a világ képe. Nemcsak abban, hogy autók és repülőgépek váltották fel az egyszerű, nehézkes szekereket és hogy olvasnivaló nemcsak a kiváltságosak, hanem a legszegényebb ember kezébe is jut, hanem másban is! Gyökeresen megváltozott az emberek gondolkozása és életfelfogása. Ma például igen divatos dolog arról beszélni, hogy az ember életét az az állam szabályozza, amelynek polgára és hogy ez az állam még az egyházak ügyeibe is beleszó-lhat. Azt szokták mondani, hogy az élet egészét (totum) az államnak kell irányítania (totalitások állam). Kilencszáz évvel ezelőtt éppen megfordítva volt. Akkor az egyház vezette az államot, az egyház szabta meg a célokat, amelyeket az államnak követnie kellett. Az egyház irányította az emberi élet egészét, totalitását.

Különösen az ezredik év körül, István trónralépése idején érezték úgy az emberek egész Európában, hogy az Augusztinus szerint való földi Isten-államnak minden erejével a másvilági célok szolgálatába kell állania. Ugy tudták — a Jelenések egyik versét félremagyarázva, — hogy az ezredik évben másodszer is eljön Krisztus, hogy közel már a végítélet (a görög ezer szóval kapcsolatban kiliazmusnak nevezték ezt a mozgalmat), minden népnek sietnie kell az egyetlen birodalomba, Krisztus országába. Térítési láz fogta el az embereket. Azt lehet mondani, hogy a X. században a térítő munka aranykora volt. Nem családok és nem nemzetségek, hanem egész nemzetek hajtották fejüket a keresztvíz alá. Közép- és Kelet-Európa keresztényiségének képe akkor alakult ki. Dánok, norvégek, svédok, lengyelek és magyarok csaknem egyidőben vették fel a krisztusi hitet. A krisztusi hitre térés mindig együtt jár a keresztény állam megalapításával. Az újonnan alakult keresztény államok az őket létrehozó erőket megbecsülve, a népeket térítő nagy, szent megmozdulásnak előharcosaivá váltak. Meddő dolog lenne megkísérelni azt megállapítani, hogy a keresztényiséget felvett magyarság belső megtérése mikor lett annyira mélyé és igazzá, hogy a maga erőit már a szomszédos, még pogány népek megtérítésének szolgálatába állíthatta. A politikai szer-

vezés s terjesztés abban az időben annyira együtt járt a krisztianizációval, hogy a belső missziós törekvéseket a hódítással párosult külmissziótól elválasztani nem is lehet. Az István király által megszervezett püspöki székhelyek nem annyira már kialakult egyházmegyék középpontjai, mint inkább térítő centrumok voltak, ahonnan a vidék népének rendszeres térítését irányították. Püspökségszervezés és püspöki székhelyek felállítása tehát nem a térítést befejező, hanem a térítést megnyitó aktus volt.

Világosan kitűnik ez a magyar királyság első igazi külmissziós munkája során is. A XIII. század elején Ázsia keleti részén egy birodalom tűnt fel, amely rövid néhány évtized alatt hatalmasan tört nyugat felé, maga előtt lökve azokat a népeket, amelyek nem voltak hajlandók ennek az új hun birodalomnak, a mongolnak igájába hajtani fejüket. Ezek közé a népek közé tartozott a kun nép is, amely nyugatra vándorlása során a XIII. század huszas éveiben a magyar birodalom délkeleti határvidékén telepedett le. A menekülő kunok maguk kerestek érintkezést az akkor igen erősnek tartott Magyarországgal, amely viszont szívesen látta a harcias nép közeledését, abban reménykedve, hogy a magyar állami — mi abban az időben annyit jelentett — keresztyén szervezetbe való beolvasztásukkal lényegesen sikerül gyarapítaniuk az ország erejét. Igen jellemző módon ez a beolvasztási törekvés térítő akció formájában jelentkezett. Magyar domonkos szerzetesek jártak lent náluk az Al-Dunánál és hirdették nekik a krisztusi ígéket, majd nem sokkal azután Róbert esztergomi érsek püspökséget szervezett Kunországban, amely egészen a XV. századig, a török hatalom megjelenéséig fennállott.

A kunok megtérítésével körülbelül egy időben — még a mongol vihar kitörése előtt — ugyancsak domonkosok indultak messze keletre, hogy Krisztus tanításait saját testvéreiknek hirdessék. A magyarok történetében, talán a régi Gestában olvasták, hogy akkor, amikor a besenyők támadása után a magyar nép zöme nyugatra költözött, (a IX. század végén) egy igen jelentékeny rész nem követte ezt a csapatot, hanem visszafordult keletnek, ősi hazája felé. A négy domonkos szerzetes közül, aki elindult felkeresni őket, mindössze egy jutott el célja közelébe. Valahol a Volga vidékén talált egy magyart, aki elmondta neki, hogy élnek még keletre szakadt véreik, sőt nem halt ki körükben annak emléke sem, hogy a nép nagyobbik része nyugatra vándorolt. Ottó szerzetes nem merte folytatni útját; attól tartott, hogy elgyengül a hosszú úton és nem tud haza menni hírt vinni a testvérek feltalálásáról. Az ő hiradása nyomán 1235-ben újabb szerzetes-csoport indult a Volga felé. Mérheterlen nélkülözések közepette jutottak el Konstantinápolyon át a Kaukázus aljába. Innen ketten visszafordultak, egy meghalt, csak Julianus jutott el súlyos megpróbáltatások közepette a Bjelája folyóhoz, ahol egy nagyobb városban találkozott egy magyar asszonnyal. Ez elmagyarázta neki, hogy merre kell mennie. Utmutatása nyomán Julianus rá is talált évszázadokkal előbb leszakadt testvéreire. Nem lehet meghatódottság nélkül olvasni azt a jelentést, amelyet Julianus egyik rendtársa az ő elbeszélése nyomán írt a pápának (ma is őrzi a vatikáni levéltár). Ez az első magyar utleírás néhány szóval elmondja, hogy milyen nagy volt a magyarok öröme. Egyik falu a másikkal adta a messziről jött testvért, aki nem győzött csodálkozni, hogy milyen jól megérti az Etelközben leszakadt magyarok nyelvét. A pápának írt jelentés hangsúlyozza is, hogy a volgai és a dunai magyarok nyelve teljesen azonos.

Földet nem műveltek, ló- és farkashússal táplálkoztak. A földművelés már keresztyéni életforma volt; a jelentés a keleti magyarok pogányságát akarta kihangsúlyozni azzal, hogy kiemelte életformájuk primitívebb voltát. Eppen ebben a kapcsolatban teszi hamarosan hozzá, hogy e népek Istenről nincsen fogalma. Megtérítésükhöz Julianus nem mert egyedül hozzákezdni, mert ő is attól tartott, hogy, ha ott kint, idegenben talál meghalni. egész munkája kárba veszik. Hiába invitálták, hogy maradjon köztük, úgy érezte, hogy misszióját — legalább is egyenlőre — az elszakadt testvérek feltalálásával befejezte és megindult hazafelé. Elindulását siettették a tatárok (mongolok) készülődéséről szóló hírek is. Mire haza ért és megtette jelentését, a tatár hordák nyomtalanul és örökre elsöpörték keleti testvéreinket. A mongol

betörés István király koraközépkori magyar birodalmának alkonyát is jelentette. Magyarországot egy hosszú évszázadon át a belső talpraállás munkája kötötte le annyira, hogy Isten országának távoli vidékeken való építésére nem maradt ereje.

Dr. Kring Miklós.

A kínai evangélikus egyház üdvözlete.

(A kínai evangélikus egyház elnöke Peng Fu és titkára Benson L. John a következő üdvözletet küldötte el Európa és Amerika missziói társulatainak, többek között a finn Missziói Társulatnak is.)

„Halljátok ti összes népek és néztek az én szomorúságomat... nincs senki, aki vigasztalna engem... Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban.“

Több mint félév telt el azóta, hogy Loyang-ban megtartottuk a kínai evangélikus egyház hatodik egyetemes konventjét. Bajosan értek még haza a különböző tartományi egyházak képviselői, amikor ez a szörnyő háború megkezdődött. Isten legyen kegyelmes a mi hazánknak és szabadítson meg ezektől a rémséges kínokból.

Csodálatos gyűlésünk volt nekünk akkor. A kínai evangélikus egyház nevében mondunk köszönetet a küldött testvéri üdvözlételért. Mi nagy jelentőséget tulajdonítottunk azoknak. Azon a konventgyűlésen, amelyet a reménységnek és a testvériségnek lelke töltött el, előre irányítottuk tekintetünket. Evangélikus egyházunkban a külföldi misszionáriusok és a kínai papok és evangélisták testvéri összefogásban dolgoznak. A kínaiak vezető szerepe egyre nagyobb és döntőbb lesz. Ez azonban távolról sem jelenti a misszionáriusok félretolását, sőt őket szívesen látjuk, tiszteljük és Isten-hozottal köszöntjük őket.

Bátrakká tesz bennünket az a tudat, hogy az evangélikus keresztyének szerte a világon imádkoznak érettünk és hazánkért. „Higyjetek Istenben!“ Egyedül Ő tud végetvetni ennek a vérfürdőnek, de talán a ti imádságaitokat is felakarja használni eszközül. Megtesztek-e minden töletek telhetőt e háboru befejezésére?

Úgy egyházként, mint népként nekünk meg kell alázkodnunk Isten előtt mély bűnbánatban. „Teljesen Isten kegyelme, hogy még nincsen egészen végünk.“ Érezzük, hogy ez a nagy megpróbáltatás Isten ítélete a mi bűneink miatt és hogy ez a mi javunkat célozza. Bárcsak megtanulnánk belőle azt, amit Isten akar velünk tanítani. Adja Isten, hogy ezek a népünket sújtó szörnyűséges szenvedések ne vesszenek kárba.

Ezekben az időkben sokan fordultak Istenhez megtérő szívvel. Némely helyen észrevehettük, hogy csoportosan kezdenek érdeklődni a keresztyénség iránt. Legfeltűnőbb az egyes néprétegekben, különösen a hivatalnokok között. Áldjuk az Istent mindazokért az alkalmakért, amelyeken a misszionáriusok segíthették és vigasztalhatták a népet. Híveink nemcsak vasárnaponként gyülekeznek össze istentiszteletra, hanem hétközben is. Biblia iskoláink igen látogatottak. Nagy lehetőségek ajtai nyílnak meg előttünk. Mit hoz a jövő népünknek és drága egyházunknak? Nem tudjuk. Azt Isten elrejtette szemünk elől. Hazánk jó része kifosztott és sivár. Két tartományi egyházunkat egészen levágták a kínai evangélikus egyházunk testéről. Ugyanerre a sorsra jutott a Sanghái misszió. Közép- és Dél-Kínában népünk napról-napra halálfélelmek között él.

Még sem csüggedünk. Tudjuk, hogy Isten még mindig trónon van. Tudjuk, hogy az Ő ígérete „igen“ és „ámen“ a Jézus Krisztusban. Ő gondotvisel övéiről.

Menekültek és sebesültek özönlenek a hadszíntérről a középső tartományokba. Megpróbálunk gondoskodni róluk, de lehetőségeink korlátozottak, különösen anyagiak hiánya miatt. Tudjuk azonban, hogy mennyei Atyánk rakottai telve vannak. Hisszük, hogy Ő betölti szükségünket, ha nekünk van hitünk és türelmünk. Egész népünk nevében köszönjük mindazt, amit a ki-

naiakért a Vörös Kereszt révén tettetek. De különösen köszönjük azt, hogy támogatjátok a missziói munkát, hogy evangelizáló munkánkat fennakadás nélkül folytathatjuk és fenntarthatjuk iskoláinkat és kórházainkat.

Mi „nem szűnünk meg hálálkodni tiérettetek, emlékeztén reátok a mi könyörgéseinkben, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcseségnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében és hogy megismerjétek az Ő erejének nagyságát“ és „az Istennek békesége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.“

Közi: K—ő.

Tömjén és imádság.

— Képek a kínai misszióból. —

Irta: E. Oehler. Fordította: Zarándi Attila.

I.

Alkonyat terül el az ősrégi, szürke kínai város fölött. Az ember sötét tetők és lebegő házormok tengerét látja a városfal párkányáról, pára és füstfelhő terjeng a tetők és házormok fölött. A házakból fölszálló füst fátyollá vegyül a számtalan kolostorból és templomból előtörő tömjén sajátos illatával. Templomi harang hangja csendül át a gyermekek fojtott lár-máján és az asszonyok fecsegésén. Kilencszer üt egymásután, majd újból kilencet; száznolcvan ütés után elnémul. Másik harang újra kezdi a város tulsó végén. Közben tompahangú kolostori dobok puffognak. Az utolsó hang belevész az utca lármájába. A pap az oltár elé lép odalent Kwan-jin templomában. Teát áldoz az istennőnek és meghajolva új tömjénrudacskákat tesz az urnába. Kék füstkarikák szállnak a magasba, könnyű függőnyt szönek az aranyozott kép elé.

Tömjén... Mindenki tömjénez, jök és gonoszak; játékosok, tolvajok és rablók, hogy segítséget kerjenek bálványaitól a szerencsejátékra, tolvajlásra és rablásra. A tömjén viszi el kéréseiket a bálványhoz. A hónap elsején és tizenötödikén nincs ház a városban, kunyhó a falvakban, ahol ne gyujtanák meg a füstölő pálcikákat. A legszegényebb anyóka, a legnyomortabb koldus is bemutatja a maga tömjén-áldozatát.

Ezer és ezer csónak és hajó szorong a Gyöngy-folyamon. Kanton városa előtt. A kicsi, félig fődött hajók mindegyike egy család otthona. Szentély van mindegyiken, egy tarkára festett szekrény, előtte bádorból készült urnával. A hajós felesége ebbe teszi a füstölő pálcikákat, minden nap alkonyán.

A milliós nagyváros belsejében nincsen üzlet vagy műhely, ahol a bejárat mellett ne volna kis fürke. A nagykereskedő vagy inasa ez előtt hajol meg esténként, a füstölő pálcikákkal.

Mit jelent a füstáldozat? Ez létesít összeköttetést a magasabb hatalmakkal, akiknek jelenlétét az ember érzi? Ez indítsa az isteneket kegyelmességre? Ez jelentse az emberek keresését és sóvárgását? Ez akar valamit kérni, vagy kieroszakolni?

Ami nekünk keresztyéneknek az imádság, az a pogányoknak a tömjén. A füstölés olyan egyszerű, az embernek semmit sem kell csinálnia. Nem kell szívét fölemelnie, megengesztelődni és megtisztulnia. A legrosszabb emberek gyakran a legbuzgóbb bálványimádók. Az ember emellett csinálhat amit akar. Ha nem használ, nem is árt.

De aztán eljön a nyomorúság, betegség, halálveszedelem ideje, akkor a fölvilágosodott ember is vesz egy csomag tömjénpálcikát, vagy elégedetten nézi, amint felesége a templomba futnak és füstölnek. Azt tartják, hogy aki lusta a füstölésre a boldogságban, a veszedelem idején mégis átöleli Buddha lábát.

A régi kínai vallás nem ősmér személyes istenséget. Szegény asszony nem jöhet hozzá nyomorúságában. Az ősök tiszteletétől áldást remélnek az egész törzs számára, az egyes ember azonban nem közeledhetik a maga

személyes kérésével. Ezért terjedt el a buddhizmus. Templomok és kolostorok épültek, ezek egész nap nyitva állnak minden imádkozni akaróknak.

Az ember mindig talál asszonyokat az egyik templom közelében. Rondon vitt két kosárával látogatják meg a világot teremtő Pangu-t, az irgalmasság istennőjét, vagy az ég királynőjét, hogy fogadalmat tegyenek, vagy valami kérést terjesszenek elő. A kosárában füstölő pálcikák és vastag vörös gyertyák vannak, ha futja a pénzből, és az „élet három fajtája“ azaz: disznóhús, hal és szárnyas, mint áldozati ajándék.

Itt egy anya könyörög beteg gyermekéért, ott egy asszony gazdagsáért és jólétért; egy gyermektelen fiúért esdekel. Amott eltaszított asszony könyörög az istennőnek, hogy fordítsa férje szívét ismét hozzá. Egy fiatal asszony teljesíti a mult évben tett fogadását.

A gyermektelenek látogatják a templomot a leszorgalmasabban; mert a gyermektelenség szerencsétlenségnek számít.

Amint a gyermektelen Anna emésztődött a sóvárgás miatt és szívét kiöntötte Isten előtt a szentek szentjében, úgy viszik ezek is fájalmukat az oltár elé. Mit kellett vétkeznie az ilyen megszorított fiatal asszonynak valamelyik régebbi életében, hogy ez a büntetés éri? Ki gondoskodik majd halála után lelkéről, ki áldoz tömjént és ruhát a sírjánál, ki látja el éhező lelkét táplálékkal, ha nincsen fia? Férje nem haragszik-e rá örökké? Nem kötelessége-e végül rábeszélni férjét, hogy második asszonyt vegyen, bármily szörnyű is ez saját szíve számára? De „én szívem, légy csöndességgel!“ Mégis csak meg kell tennie... Együtt érez a többi gyermektelennel.

Igy találunk vándorlásaink alkalmával az egyik falu templomában egy körülbelül harmincötéves asszonyt. Aggódónak látszott és himlőhelyes kislányt vezetett kézenfogva. Senki sem volt a templomcsarnokban; csak az ég királynője trónolt az oltáron. Selyem függönyök mögött ült, aranyarca mandula szemével szeliden ragyogott ki a félhomályból. Lila selyem ruha volt rajta és aranycipő lábán; valamelyik hálás tisztelője által ajándékozott leopárd bőrről ült. Vastag por feküdt az oltár előtt lévő áldozati asztalon és pókháló csüngött a szarufaírókról. Elégett gyujtók heverték a földön, a falak megfeketedtek a füsttől.

A megszorodott asszony semmit sem látott mindezekből. Kevés olajat öntött korsójából az oltár előtt álló két ámpolnába — gyertyát nem adhatott — és meggyújtotta a belet. Egyideig csöndesen állt, szomorúságban és reménységben. Ajka mozgott, lelke imádkozni látszott.

A mellékszobába vezető ajtón öreg, kiaszott emberke lépett ki, a templom őre. Mindjárt megösmerte az asszonyt. „Hol van a mult évben megígért harminc sen? (kínai pénz)“ támadt rá. Mély árny borult az asszony arcára. „Megint lány volt,“ mondta megszorodottan. „Csak tizenöt sent hozhatok, azt is először meg kell keresnem.“

Az öreg bosszusan morgott maga elé, de azért tizenkétszer megütötte a falon lévő, horgony formájú nagyharangot. Ez jelezte az ég királynőjének megérkezését a látogatóhoz. A mély, teljes hangok messzire hallatszottak.

Amikor az őre elcsoszogott, beszéltünk az asszonnyal. Közel volt a sírúhoz. „Három lányom volt,“ mondotta, „akkor fogadalmat tettem az ég királynőjének. Arany és ezüstpénzt ígértem neki, háromféle húst és festett gyertyákat, ha fiút ajándékoz nekem; de a negyedik gyermek is leány volt. Férjem fiút akar, már régen fenyeget, hogy mellékeleséget vesz. Bizonyára egyik régebbi életben vétkeztem!“

Az aranyos, selyemruhás Kwan-jin élettelenül ült, fekete mandulaszeme a semmibe meredt, amikor az asszony leányával együtt elhagyta a templomcsarnokot. Vajjon megtartotta-e a tőlünk kapott vígasztaló szavakat?

Számtalan asszony zarándokol az „Ezüstkancsó“-hegyen lévő Pangu templomhoz. Gond, betegség, gyermektelenség hajtja oda őket. Ha a közelben lévő bálványok semmit sem segítettek, sőt ha az ember fölkel a halottak miséjének ünnepén, hogy titokban megsímogassa a faluban fölállított óriási papírbálvány hasát, akkor a Pangu messi, hegyi templomához való zarándoklás talán még segít. Pangu, a világ teremtője, nem hallgathatna meg egy nyomorúságban vergődő szegény asszonyt? Hiszen sok gyermek viseli a Pangu nevet. Anyjuk méhétől fogva neki szentelik őket és ha a fiú négy

hetes a boldog anya beváltja fogadalmát: pénzt, szárnyast, gyertyát, tömjént ad az istennek.

A templom hűvös hegyszakadéokban van. Kicsi, olvasztótégelyhez hasonló agyagfazekak állnak Pangu előtt az oltáron, ezek a lélek-korsócskák. Néhányat piros kendővel kötöttek be, a többiek már üresek. Ha szülőknek beteg fiuk van, akkor a boszorkánnyal befogatják kedvencük lelkét egy marék rizzsel és pénzajándékkal egy ilyen korsócskába. Ezt a bálvány oltára elé állítják, mert annak kell őriznie. A fiú lelkét csak az esküvő előtt váltják vissza hálaáldozattal. Más anyák nyakláncot vagy gyűrűt húznak le gyermekükről, Pangura akasztják és kérik, hogy gyógyítsa meg gyermeküket. Egy öreg templomos-asszony szolgálja ki a bálványt. Reggel mosdóvizet visz neki, teát önt beléje és tömjént gyújt.

Milyen sok megszorodott asszony borul le a bálvány előtt és érinti homlokával a földet tízszer, hússzor, százszor, hogy szívét meglágyítsa. Aztán megkérdi a sorsot. Két kivált és kagyló módjára összeillő fadarabot vesz elő és a földre dobja őket. Ahogyan esnek, úgy szól a válasz: Igen vagy nem. Ha *nem* újra és újra dobnak, mert a bálvány talán tréfált. Végül hazamennek a kierőszakolt igennel, az azonban csak félig nyugtatja meg a szívet.

Nemcsak a templomokban imádkoznak és gyújtják meg a tömjént. Mielőtt a család asztalhoz ülne valami vidám ünnepen, az ősoket is meghívják, hogy tartsanak velük. A második feleségnek is el kell készítenie a csésze rizst minden étkezéskor, elhalt elődje számára és föl kell kérni a velük való evésre. Jaj volna azonban, ha valóban megjelennék!

Tsong-hang-kangban élt egy elhagyott asszony. Férje már évek óta külföldön volt és a jólétben elfeledkezett feleségéről és gyermekéről. Az asszony majdnem elemészódott a hűtlen után való sóvárgásban és napról-napra várt a hazatérésére. Hiába. Haza akarja vonni mindenáron. Ahányszor az étel készíti, még egy rizzes csészét tesz az asztalra és egy pár evőpálcikát hozzá. Aztán hangosan kiált: „Gyermekem apja, jöjj haza, ételed készen van.“ A vacsora után elkészíti a mindennapos forró fürdőt és így kiált: „Gyermekem apja, fürdővized forró, jöjj haza!“ Így hívja lelkét. — Különös! Egyik estén megjelenik férje, a maga testi valóságában. „Nem tudom, mi volt velem,“ mondta, „mintha kötéllel húztak volna, nem tudtam ellentállni.“ — „Én hívtalak haza,“ válaszolt felesége.

A pogányok imádkozása majd keresés és tapogatózás, majd követelés és kierőszakolás. Majdnem mindig gazdagság, gyermekáldás és betegségben való segítség körül forog. Nincs személyes viszony, az ember egyik bálványtól a másikhoz siet és egyiket sem ösmeri. A szenvedésnek és betegségnek nincs célja az ember számára, nem ösmerik annak áldását és a földi élet legmélyebb értelme nem nyilatkozott meg előttük. Látják a gyümölcs érését az égető napsütésben, látják az ezüstmüvet, amint a piacon a tűzben kovácsolja ezüst láncait, de a földi nem példázata az örökkévalónak. Isten és végzése elrejtettek előttük. Csak az élet futó élvezeteiről és fáradságairól tudnak, amelyekre minden nap ujonnan születnek.

Missziói imaóra.

1938. évi jelmondatunk: „Az én Istenem be fogja tölteni minden szük-ségeket az Ó gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.“ (Filippi 4, 19.)

A Miszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: július 12-ikén, missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy ha erre nem nyílik alkalom, magánosan.

Júliusi imaórákon adjunk hálát Istennek a *Bibliáért* s mindazért az áldásért, amiben a Bibliával részelteti a világot.

„És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezett-e a mi szívkünk mi bennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázá nekünk az Irásokat?“ Lukács 24, 32.

„Gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölcsé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által.“ 2. Tim. 3, 15.

Kolbenheyer Mór soproni lelkész, a soproni tanítóképző intézetre gyűjtő körútján 1856. szeptember havában Párisba érkezett. Ott egy estéli istentiszteleten Meyer L. lelkész ezt mondta: „Ha az imádság majd felhőként borúl rá magyar egyházatokra, akkor az Úr újból megkönnyőrül rajtatok.“ Több imádkozó egyháztag kell gyülekezeteinknek és egyházunkba. Jól imádkozni csak akkor tudunk, hogyha hajlandók vagyunk hallgatni Isten hozánk intézett beszédét. Ahol az imádkozók nem figyelnek Isten beszédére és feleletére, ott az imádkozás meddő.

Isten legdrágább ajándéka az emberiségnek a Biblia. Isten igéje gerjeszti fel szívünket nemes érzelmekre, ad lelkünkbe emelkedett gondolatokat és szent elhatározásokat. Az Ige az egyik kegyelmi eszköz, amellyel munkálkodik bennünk a Szentlélek. Amilyen távol áll egy nép Isten igéjétől, olyan távol áll Istentől magától. A keresztyénség mezébe öltözött pogányság, amely nálunk fellép, semmivel sem jobb, sőt képmutató lévén, gonoszabb, mint a Németországban fellépő és sok „keresztyén“ által nálunk kárhozottatt „német vallás.“

Missziói munkánk irányelvei és erői a Bibliában találhatók. A misszió a Bibliát, az Isten igéjét adja az embereknek. Erős missziót tehát csak olyan egyház folytathat, amely maga is az Ige fundamentumán áll. Az egyház hatalmi érdeke lehet rugója a misszióknak, de abból a misszióból áldás nem fakad, sem a misszionálóra, sem a misszionáltra.

Ima: Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy megajándékoztál bennünket a Bibliával. Töltsd be szívünket erős vággyal a Biblia terjesztéséhez. Légy erejük a Biblia-fordítóknak és a Biblia-terjesztőknek. Szentlelked illesse meg mindazokat, akik a Bibliát olvassák, hogy igazán megismerjék a testté lett élő Igét, a Jézus Krisztust. Ámen.

H I R E K.

Lapunk legközelebbi száma szeptember 1-én jelenik meg!

Jézus követése. Rászállunk evangélikus egyházunk öreg, törékeny hajójára. Ez a hajó magános útat szánt az idők tengerén. Gondolunk a hullámokra, amelyek csapdossák, a viharokra, amelyek fedélzetén keresztyűvágnak, a zátonyokra és sziklákra, amelyekbe beleütközik. Nem várunk derült eget. Joggal félünk haragos sötét felhőktől, csillagtalán éjszakáktól, testgyötrő nappaloktól. Hozzája még sok fényes hajó uszik el mellettünk: a hajón vidám kacaj, a szélben vígan lengnek a zászlók s részvételjes vagy gúnyos hangok kiáltanak, hogy szálljunk át hozzájuk. Honnan merítünk bátorságot, hogy beszállunk az evangélikus egyháziasság igénytelen hajójába; vagy éppen honnan kaptunk erőt, hogy megmaradtunk ezen a hajón? Test és vér nem oktattak erre, hanem Az, aki szeretett Fiának szívébe oltotta, hogy az emberi természet legsilányabb hajójára szálljon.

Őt követik az általa szerzett tanítványok: nem túlszellemesedett rajongók, nem szellemtelen kalandorok, nem olyan emberek, akik már leszámoltak az étellel, hanem viharedzett férfiak, kérges tenyerűek, barázdált homlokuak követték komoly és higgadt megfontolások után. Másként nem cselekedhettek. Menniök kellett. Mert megnyerte a szívüket. Mi pedig utánuk és velük, azzal az egy vigasszal a szívünkben, hogy Ő velünk van. Ha elsüllyed a hajó, vele halunk. Aki így hal meg, az jó halált halt. Ha nyomorúságba vezet, győzünk vele együtt. Veszteni valónk nincsen, mi csak nyerhetünk. Mindent csak megnyerhetünk. Az élet eliramlik. A szeretet megmarad. Megkönnyebbítjük a szívünket s tanítvány módján nézünk a Jézusra! Az a hajó, amelyen az örökkévalóság felé vagyunk úton, már sokszor partot ért s nemes rakományt, drága tanítványokat, atyáinkat és barátainkat vitte haza. Még egy kevés idő, s mivelünk is révbe ér. (Bezzel H.)

Mi a tennivaló? Sokféle alkalomból vetődik fel ez a kérdés. Mit válasszunk rá? Az evangélikus egyház lényegéből és egyházi működésének természetéből következik, hogy a felelet csak a legegyszerűbb lehet. Mi nem utánozhatunk más egyházakat pompában, ragyogásban, tüntetésekben. Nem áll módunkban s talán jobb is így. Mert a Jézus Krisztus igazi egyháza nem ezekben a mozgolódásokban és fitogtatásokban él s nem azokból épül. Egyházunknak és nemzetünknek életére a legmesszebbmenő kihatással az bír, hogy mi történik a családokban. A családi életünket kell úgy berendeznünk, a háznál kell olyan rendet tartanunk, hogy gyermekeink jó evangélikus keresztyénekké nevelkedjenek. Családi imádkozás, Bibliaolvasás, evangélikus lap járata-s és olvasása, templombajárárs azok az eszközök, amelyek által az egész erőszül és épül. A két szentségnek, a keresztségnek és az úrvacsorának megbecsülése, értékelése nagy lelki haszonnal jár. Missziói Gyermekszövevtségeink működéséből az a nagy áldás is fakad a családokra és egyházunkra, hogy közreműködik istenfélő, kegyes nemzedék felnevelésében, amely az egyházért akar és tud munkálkodni.

Missziói levelek. Mind szélesebb-körűvé válik az a levelezés, amelyet vasárnapi iskolás és missziói gyermekszövevtséges gyermekeink a két kínai hindu leánykával Nesam Eszterrel és Victoria Máriával folytatnak. Ezidén Alszopor, Nagytarcsa, Ózd, Ósagárd, Pereces, Perecesbányatelep, Bük, Diósgyőrvasgyár és Sopron evangélikus tanulói írtak Madraszba, hindu barátnőiknek. Reméljük, hogy mire az iskola év újból megkezdődik, már itt lesz a válasz és a Kis Harangszó hasábjain közölhetjük gyermekeink örömeire. Szeretnők a levelezést a finn misszió révén Afrikára is kiterjeszteni. Kitünően bevált módszer ez a külmmissziói érdeklődés ébrentartására.

Gyujtsátok fel a hidakat! Rosszul állt a fiatal amerikai Unio ügye. Washington György, az államszövevtség hadvezére, alig-alig tartotta már magát. Ekkor az angol csapatokkal szemben mégis sikerült csatát nyernie. Eltökélte, hogy a nyert előnyt jól kihasználja. Elrendelte, hogy az Unio csapatai keljenek át a negáradt Delaware folyón. Az éjszakai átkelés

sikerült. Mikor az utolsó ember is lelépett a hajóhídról, a fővezér megparancsolta: „Gyujtsátok fel a hidakat!” Tisztjei szót emeltek a parancs ellen, hivatkozva arra, hogy esetleg szükségessé válik a visszavonulás. Washington György meghallgatta hűséges tisztjeinek hozzászólását, de utána annál határozottabban adta ki a parancsot: „Gyujtsátok fel a hidakat! Visszavonulás szóba sem jöhet!” — Ez legyen a mi jelszavunk is keresztyén hadjáratunkban a bűn ellen: tegyünk le egészen arról, ami bennünket hátráltathatna és akadályozhatna a győzelmes előnyomulásban.

Kontinentális missziói konferencia. Hét évtizede már annak, hogy az európai kontinens evangélikus missziótársulatainak vezetői négy évenként testvéri megbeszélésre gyülekeznek össze Bréma városában, Németországban. Az idén a missziói imahét napjaiban (Rogate vasárnaptól Exaudi vasárnapig, május 22-től 29-ig) Európa különböző országaiból a missziói munkának 80 vezető személyisége jelent meg. Az előadások és megbeszélések azzal a világmissziói konferenciával foglalkoztak, amely az idén nyárutolján Indiában lesz. Dr. Mott János, a missziói világbizottság elnöke is résztvett és nagyon melegen képviselte a világkonferencia tervét. Most első ízben jön össze a világkonferencia a távolkeleten. Dr. Mott rámutatott, hogy a nyugati keresztyénség területén élő fiatal missziói egyházak mennyi erőt meríthetnek majd a testvéries megbeszélésekből s egyúttal alkalmuk nyílik arra, hogy látókörüket szűkebb határaiton túl kiszélesítsék s a nyugati anyaegyházakkal fennálló kapcsolatukat megszilárdítsák. A mad-rasi konferencián a világ minden tájáról 450 missziói munkás vesz részt. Köztük a világ ifjúságának már azért is nagy szerepe van, mert a résztvevők kiválasztásánál nemcsak azt vették számításba, hogy a képviselők a világnyelveket ismerjék, hanem legalább is fele részben 33 évesnél fiatalabbak legyenek.

A németországi, hollandiai, a skandináv országok és Svájc képviselői számoltak be a missziói munkamezőkről s jelentéseik reményteljesekek voltak. Sokakat meglepett az, hogy a norvégiai, mindössze hárommilliót számláló evangélikus egyház 26 missziói munkamezőn közel 500 misszió-

náriust tart el. Erre a munkára a norvég gyülekezetek körülbelül évi hárommillió koronát áldoznak. A svéd misszió különböző nehézségekről számolt be az olasz-keletafrikai, az észak-kinai és kelet-turkesztáni missziói területeken. A kontinentális konferencia íránt a brémai evangélikus gyülekezetek is nagy érdeklődést mutattak. Igen látogatottak voltak a nyilvános missziói összejövetelek és istentiszteletek, amelyeken külföldi missziói munkások prédikáltak.

A **Lipcsei Misszió** június 7—9. napján tartott közgyűlésén és összejövetelein a bányai egyházkerület és a misszió magyarországi barátait Danhauser László, egyesületünk titkára képviselte.

A **Brit- és Külföldi Bibliatársulat** a canterbury érsek elnöklete alatt május 4-én tartotta közgyűlését. Az érsek többek közt a következőket is mondta: „Minél többre becsljük a magunk angol Bibliáját, annál inkább kötelességünk más fajokat, nemzeteket és törzseket megajándékozni vele, hogy legyen alkalmuk az Isten igéjét azon a nyelven olvasni vagy hallgatni, amelyben születtek. A Brit- és Külföldi Bibliatársulat ezt a munkát végzi 133 esztendő óta... A Társulat nagyon bölcsen jegyzetek vagy észrevételek nélkül adja ki a Bibliát vagy annak részeit. Mert a Biblia az az egész keresztény közösségé: s a Társulat a magyarázást jogosan hagyja rá a tanító egyházra. És hogyan tudna az egyház tanítani, ha a Biblia nem volna a kezében? A mi anglikán misszióink a Társulatnak kiszámíthatatlanul nagy adósa. Szeretném, ha ezt a tényt jobban meglátnák. — Wilkinson H. A., a Társulat titkára, jelentésében utalt arra, hogy 400 esztendeje annak, hogy a Bibliát minden templomban kötelezővé tették Angliában. Rámutatott, hogy a kínai és a spanyolországi háború bénítólag hatott a Társulat ottani munkájára. De mindezen nehézségek ellenére az

évi forgalom 11.318.575 kötet, csak 25.000 példánnyal kevesebb, mint az előző évben. Az eladott teljes Bibliák száma 132.000-el növekedett. Tizenkét új nyelvre fordították le a Társulat kiadásában a Biblia egyes könyveit s a Biblia most már a Társulat kiadásában 723 nyelven, összesen pedig 1013 nyelven jelent meg. Sheppard G. W. Kináról és Japánról tartott előadást, majd Whale J. S. szolt a Biblia nagy lelki hasznáról, idézve Luther Mártonnak azt a mondását, hogy a Biblia az a bölcs, melybe Krisztus helyezkedett. — Az európai kontinensen a forgalom 38.000-re emelkedett; Magyarországon 57.000, vagyis 3000-el kevesebb, mint az előző évben. Kinában a forgalom csökkent, de még a mostani körülmények közt is 3.031.000 kelt el; Mandzsukuóban 883.000 könyv, ami 250.000 emelkedést jelent; emelkedett a forgalom Japánban, Koreában, Burmában, Dél-amerikában. — Néhány adat: a Társulat bevétele 378.092 font sterling, kiadása 385.348 font sterling. Elkelt: 1,151.099 teljes Biblia, 1,379.509 Ujszövetség, 8,787.967 egyes Bibliarész; összesen 11,318.575 kötet. — Megemlítjük itt, hogy a Raffay—Czeglédy-féle új Bibliafordításból a Társulat kiadásában 1938-ban megjelent Máté evangélioma és Salamon Példabeszédei; kapható 10 fillérért a Bibliatársultnál Budapest, IV. Deák-tér 4. Ebből a fordításból álljon itt egy idézet: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön; elmenve tehát, tegyétek tanítványokká a népeket mind, megkeresztelve őket az Atya, Fiú és Szentlélek nevében: amint én parancsoltam nektek. És ime én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig. Ámen.“ Máté 28, 18—20.

Köszönetnyilvánítás. Mindazoknak, akik kisleányunk születése alkalmával jókívánatukkal és üdvözlétükkel megörvendeztettek, feleségemmel együtt e helyen mondunk hálás köszönetet.

Németh Károly.

Kimutatás

a Magyarhoni Ág. Hitv. Evang. Misszióegyesület pénztárába 1938. május 23.-tól június 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1938-ra: Steiner Gyula Budapest 1, Zimmermann János Rajka 3, Rolkó Gyula Abony 1, Benzing István Monor 3, Missziói Fiókegyelet

Székesfehérvár (1/3 részesedés) 31 P. **Offertórium:** Szeretetház lakói Győr 6.93, Makray Kálmánné Győr-Révfülu 1, özv. Vásárhelyi Dezsőné

Budapest 3, Meskó György Kiskőrös 1, özv. dr. Zundel Frigyesné Aszód 20 , Dr. Molnár Gyula Budapest 2, Konfirmandusok Meszlen 2.20, Kovács János Acsád 1, Ev. egyház Győr (használt bélyegek árából) 8.20 P.

Adományok. A Fébe diakonissza nőegyesület Vapaavuori Tuure és Kunos Jenő előadása után 100 pengőt adományozott a finn misszióknak. Dr. Christanandának pedig az összejövetelek után tartott offertóriumokkal együtt 281.52 pengőt juttatott.

Perselygyűjtés: Weissmandl Henrik Győr 4.75 P.

Szeretettel kérem a tagokat és hittestvéreket, hogy a szelvényen megírni szíveskedjenek, mily címen: tagdíj, offertórium, adomány vagy előfizetés címen könyvelendő el a küldött összeg. — Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1938. június 22-én,

Csekkszám: 16.188.

Gyermekszövetség gyűjtése: Felépéc 11.01, Nádasd 6.55, Kispeszt 16.60, bélyegért: Győr 4.40, Pécs 4.51, Nádasd 2.45, Nitschinger János tanítványa Sopron 6, Uraiujfalu 3.88, Dombovár 10, Győr 25.13, Nemescsó 8.50, Kőszegdoroszló 6.40 P.

Finn misszióra: Lelkészi kar adománya Győr 13.26, Alsópori iskolai gyülekezet 2.50 P.

Christananda missziójára: Bolla Erzsébet Győr 1, Evang. egyház Pécs 22.34, Zarándi Attila 1, Dr. Molnár Gyula Budapest 1 P.

Árva részére: Zarándi Attila 1, Rimár Jenő Budapest 2 P.

Rimár Jenő pénztáros,

*XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1
Telefon 2-97-189.*

Felelősség nélkül

VASUTI MENETREND

Érvényes 1938. május 15-től

Az erősebb számmal kezdődő rovatok gyorsvonatok!

Győrből induló vonatok:																		
Győr	—	—	—	—	—	—	—	5.26	9.11	10.36	13.44	16.56	18.20	20.14	—	—	—	—
Csorna	—	—	—	—	—	—	—	6.25	9.38	11.03	14.43	17.46	18.57	20.41	—	—	—	—
Kapuvár	—	—	—	—	—	—	—	6.57	9.51	11.16	15.14	18.17	19.12	20.54	—	—	—	—
Sopron	—	—	—	—	—	—	—	8.08	10.27	11.52	16.23	19.20	19.49	21.30	—	—	—	—
Győr	—	—	—	—	—	—	2.20	6.15	10.42	11.05	14.00	15.26	18.18	20.36	—	—	—	—
Pápa	—	—	—	—	—	—	3.37	7.29	11.26	12.12	15.17	16.36	19.23	21.19	—	—	—	—
Szombathely	—	—	—	—	—	—	5.34	9.29	12.44	—	16.59	18.16	21.00	22.32	—	—	—	—
Győr	—	—	—	—	—	—	—	4.20	6.00	8.50	10.51	13.48	16.34	18.28	—	—	—	—
Veszprémvars.	—	—	—	—	—	—	—	5.40	7.16	9.41	12.00	15.10	17.44	20.05	—	—	—	—
Veszprém	—	—	—	—	—	—	—	7.35	9.00	11.03	13.42	17.00	19.33	—	—	—	—	—
Győr	3.30	4.39	—	—	8.36	7.45	10.23	11.57	11.38	13.45	16.08	17.04	19.10	—	18.28	—	—	—
Komárom	4.16	5.26	5.29	4.30	9.08	8.32	10.52	12.25	12.39	14.50	16.37	17.49	19.39	—	19.20	—	—	—
Tata-Tóváros	4.38	—	5.46	4.59	—	8.55	—	—	13.05	15.19	—	18.15	19.55	22.02	20.35	—	—	—
Budapest k. p. u.	6.20	—	7.06	7.42	10.35	10.55	12.20	13.52	15.01	17.18	18.05	20.15	21.10	24.00	—	—	—	—
Győr	3.01	—	5.20	7.40	9.07	9.30	10.36	10.45	13.48	15.19	16.50	18.08	18.33	20.12	20.50	23.58	2.23	—
M.-Magyaróvár	4.01	—	6.24	8.29	9.32	—	11.01	11.34	14.30	15.44	17.32	18.33	19.12	20.37	21.39	0.46	3.04	—
Hegyeshalom	4.19	—	6.42	8.43	9.42	10.14	11.10	11.48	14.43	15.53	17.45	18.43	19.24	20.46	21.53	1.00	3.17	—
Wien	7.25	—	9.35	—	11.15	—	12.45	—	18.50	17.20	21.32	20.07	21.32	22.10	—	—	—	5.55
Győrbe érkező vonatok:																		
Sopron	—	—	5.00	7.05	10.04	14.15	17.38	19.52	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kapuvár	—	—	5.58	7.43	10.45	15.18	18.15	20.59	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Csorna	—	—	6.31	7.57	11.04	15.51	18.28	21.30	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Győr	—	—	7.25	8.24	11.33	16.44	18.55	22.20	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Szombathely	—	—	23.16	4.05	—	6.46	7.33	10.50	13.25	17.00	—	—	—	—	—	—	—	—
Pápa	—	—	1.24	6.02	7.28	8.33	9.08	12.25	15.09	18.14	—	—	—	—	—	—	—	—
Győr	—	—	2.36	7.15	8.32	9.12	10.11	13.27	16.23	19.00	—	—	—	—	—	—	—	—
Veszprém	—	—	—	7.00	10.41	13.15	14.48	17.47	19.35	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Veszprémvars.	—	—	6.10	8.50	12.25	15.03	17.04	19.09	22.00	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Győr	—	—	7.37	9.55	13.38	16.06	18.13	19.52	23.08	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Budapest k. p. u.	—	—	6.10	7.10	8.30	10.16	13.15	13.20	16.10	17.10	18.00	21.15	—	23.35	—	—	—	—
Tata-Tóváros	—	—	8.13	—	9.47	12.13	14.30	15.17	—	19.18	—	22.36	—	1.05	—	—	—	—
Komárom	—	—	9.02	8.38	10.02	12.42	14.46	15.47	17.36	20.02	19.37	22.52	23.04	1.27	—	—	—	—
Győr	—	—	9.44	9.05	10.30	13.24	15.13	16.29	18.03	20.44	20.04	—	23.52	2.03	—	—	—	—
Wien	23.35	—	6.30	—	6.35	8.15	10.00	7.38	—	13.55	12.32	17.00	16.00	—	20.35	—	—	—
Hegyeshalom	2.07	4.20	7.55	6.11	8.52	9.43	11.20	10.36	12.31	15.30	16.00	18.28	18.36	19.55	22.44	—	—	—
M.-Magyaróvár	2.21	4.35	8.05	6.30	9.08	9.53	11.30	10.50	12.46	15.40	16.13	18.38	18.51	—	23.05	—	—	—
Győr	3.00	5.23	8.30	7.23	9.55	10.18	11.55	11.28	13.25	16.05	16.51	19.03	19.50	20.27	0.01	—	—	—

Baross-nyomda: Újsály és Koncz Győr, Andrássy-út 24.